

Federico Fuentes och Israel Dutra

Ukraina, Lulas fredsplan och den globala kampen mot extremhögern

Intervju med brasilianske socialisten Israel Dutra (MES/PSOL)

Ur *Links International Journal of Socialist Renewal*, 1 juni 2023

Lavrov i Brasilia 17 april 2023 (Foto Brasiliens utrikesministerium. Licens Flickr)

Israel Dutra, medlem i Socialistiska vänsterrörelsen i Brasilien (MES), samtalar med Federico Fuentes om Putins krig, solidariteten med motståndet i Ukraina och den fredsplan som Brasiliens president Luiz Inácio Lula da Silva lagt fram. Dutra diskuterar även den utmaning den internationella vänstern står inför idag: rivaliteten mellan olika imperialister och kampen mot extremhögern. MES är en tendens i *Partido Socialismo e Liberdade* [Socialism och frihetspartiet] (PSOL), där Dutras är generalsekreterare.

* * *

Kan du börja med att ange hur MES/PSOL ser på kriget i Ukraina och hur din organisation karakteriserar denna konflikt, som gett upphov till så mycket debatt inom vänstern?

Först vill jag påpeka hur mycket vi värdesätter och respekterar ert arbete för att sprida information om kriget genom de intervjuer ni gjort med vänsteranhängare i Ukraina. Vi har översatt och publicerat flera av dem i Brasilien. Vi har ofta använt de intervjuer ni gjort för *Green Left* och *LINKS* med kamrater i *Sotsialnyi Ruch* i Ukraina samt med vänsterfolk i Ryssland, Östeuropa och andra delar av världen som bakgrundsmaterial i våra egna diskussioner och för att förbättra våra möjligheter att ta ställning.

Så fort kriget brutit tog vi omedelbart upp frågan och tog klar ställning utifrån ett klasskampsperspektiv. Vi såg att den ryska imperialismen – om än mycket obetydlig jämfört med andra former av imperialism – tagit det reaktionära steget att ockupera Ukraina i syfte att slå sönder dess existens som självständig stat. Putin försökte försvara invasionen med att påstå att Lenin var skyldig till att Ukraina uppstod på 1900-talet och att detta var ett tragiskt misstag: det var så han motiverade ockupationen av ukrainskt territorier och införlivandet av dem i Ryska

federationen. Det var uppenbart att Putins mål inledningsvis var att starta ett blixtkrig, snabbt störta Zelenskyj och installera en marionettregering, som inte skulle motsätta sig rysk ockupation. Putin hoppades att denna marionettregering skulle fungera som en buffert mot Nato – ett slags imperialistiskt protektorat.

I det läget såg vi det som avgörande att ta avstånd från Rysslands agerande och uttrycka vår solidaritet med Ukraina, precis som vi gjorde under kriget mot folket i Kosovo [1998-99]. Då tog vi avstånd från Natos imperialism, som bombade Serbien, men också från den serbiske ledaren, krigsförbrytaren Slobodan Milošević, och utformade en vänsterståndpunkt till stöd för Kosovo och var också med om att organisera solidaritetskonvojer. Situationen idag är inte exakt densamma, men vår grundläggande solidaritet med Ukraina följer i de spåren.

Vår hållning i denna konflikt grundar sig på tre faktorer. Den första är att det handlar om en imperialistisk ockupation av ett folk, av en suverän, demokratisk nation med en borgerlig liberal regim, om än lika snedvriden som någon annan, men ändå en regim där regeringen valts av folket. Det är ingen diktatur, ännu mindre en fascistisk regim som en del har försökt utmåla Zelenskyjs regering som: det är en borgerlig regering, som förtrycker det egna folket, men den är inte fascistisk.

Den andra faktorn är hotet om kärnvapenkrig. Inte sedan Kubakrisen har vi stått inför ett liknande hot. Världen har redan nått flera avgörande brytpunkter när det handlar om klimatet och ekonomiska och sociala frågor. Och nu, på grund av Putins krig, är risken för kärnvapenkrig åter på agendan. Detta är något som borde få alarmklockorna att ringa hos varenda en, inte bara socialister för det är ingen abstrakt fråga. Putin har hotat med kärnvapen. Då måste vårt budskap vara klart, annars står vi inför risken att kärnvapen kan komma att användas i andra konflikter – och inte bara som ett hot.

Den tredje faktorn är att kriget har stärkt extremhögern internationellt. Vi anser att kampen mot extremhögern är central för socialister idag. I motsats till vad en del andra säger, i synnerhet de som står för en ”campistisk” hållning [som betraktar huvudmotsättningen som den mellan ett ”läger” lett av USA och motståndarnas ”läger”], så är det Putin som representerar hotet från extremhögern i denna konflikt. Putin är ingen demokrat, än mindre någon slags arvtogare till Sovjetunionen. Förutom att han är en diktator är Putin en ideolog inom extremhögern. På Putins sida har vi andra extremhögerideologer av internationell betydelse, som Alexandr Dugin, och vi har Wagnergruppen, ett fascistgäng av värsta sort: en milis bestående av legosoldater och fascister, liknande Frikåreerna under första världskriget.

På grund av att vi har att göra med ett ockupationskrig, som för med sig hotet om kärnvapenkrig och som involverar kamp mot extremhögern, har vi bestämt oss för att stödja motståndet i Ukraina samt de pacifistiska och demokratiska krafter och förtryckta nationer som inom Ryska federationen vägrar låta sig förvandlas till kanonmat i detta krig.

Vilka praktiska konsekvenser har ert ställningstagande fått?

När det gäller praktisk solidaritet har vi, tillsammans med kamrater från andra länder, försökt ingripa på två sätt. För det första har vi verkat för samarbete med de bästa delarna av den ukrainska vänstern, som *Sotsialnyi Ruch*. Det har inneburit deltagande i ett nätverk av vänsterpublikationer som skapats för detta ändamål, bl a vänstertidskriften *Commons* i Ukraina. Via detta nätverk har vi delat och översatt information från vänstern i Ukraina. Vi skickade också två av ledarna för MES, Bruno Magalhães och Roberto Robaina, till Polen på [det radikala vänsterpartiet] *Razems* kongress och träffade andra polska kamrater med lång erfarenhet av arbete inom den revolutionära vänstern, såsom Zbigniew Marcin Kowalewski. Därefter åkte Bruno till gränsen mellan Polen och Ukraina och samtalade med flyktingar från Ukraina. Inom MES ser vi det som avgörande att inte bara stödja motståndet i Ukraina, utan

även bidra till att stödja de frön av socialistisk politik som gro i Östeuropa mitt i den brända jord som stalinismen lämnat efter sig och få dem att förstå att en genuin vänster existerar – en som inte står på Putins sida.

I Brasilien har vi också tagit kontakt med den lokala ukrainska kolonin, som står för en mycket motsägelsefull politik och betraktar vänstern som pro-Putin, men trots det har vi arbetat tillsammans med dem. Så pass att vi fick många av dem att inte rösta på Bolsonaro i det senare valet. Vi bjöd in en kamrat från *Sotsialnyi Ruch* till Brasilien och lyckades få honom att tala om socialismen på den lokala ukrainska kolonins stora traditionella festival. Vi har också stött solidaritetskonvojer organiserade av fackföreningarna och en av våra kamrater har varit med om att översätta en bok om Ukraina, som nyligen utkommit i Brasilien. Det är alltså så att vi inte bara pratar om Ukraina, utan vi utför också praktiskt solidaritetsarbete; vi tänker inte förbli passiva utan bli aktiva.

Har PSOL intagit samma hållning?

Jag skulle nog säga att vår hållning skiljer sig en aning från hur PSOL i stort ställt sig. PSOL har inte intagit någon särskilt klar hållning till konflikten, där har man mer försökt hantera meningsskiljaktigheterna om konflikten inom organisationen. Vår tendens utgör knappt hälften av partiet; det är den största enskilda tendensen där. Men inom PSOL råder idag en koalition mellan två block av tendenser, *PSOL Popular* och *PSOL Semente* [PSOL-fröet] och tillsammans har de en knapp majoritet. Det har lett till att PSOL intagit ett slags mittemellan ställning.

Rent allmänt har vår hållning, på grund av vår politiska tyngd i partiet, varit den som gjort sig hörd i uttalanden från partiet. Men egentligen har PSOL inte sagt särskilt mycket om kriget. Partiet som helhet har inte intagit någon klar hållning, för bland våra parlamentsledamöter finns det två uppfattningar: en som vill agera aktivt kring denna konflikt, vilket är den ståndpunkt MES har, och så en som helst inte vill diskutera frågan eller göra offentliga uttalanden om kriget, även om de inte öppet kritiserar vår uppfattning.

Brasiliens president Lula da Silva har fått en hel del uppmärksamhet för sitt förslag om ”en fredsgrupp” av neutrala länder och se om det går att nå fram till en förhandlingslösning. Samtidigt har Lula kritiserats för uttalanden han gjort där han fördelat skulden för kriget lika mellan Ryssland och Ukraina. Kan du säga något om hur de ser på Lulas hållning till kriget?

För att förstå Lulas inställning till kriget måste vi förstå det rådande läget globalt och den roll Lula försöker spela på den politiska arenan internationellt i den kontexten. Idag befinner sig det imperialistiska systemet i kris. Man behöver bara se sig om hastigt för att inse att USA, som traditionellt betraktat sig som den globala poliskommissarien, aldrig har varit så svagt globalt som idag. Dessutom har stora sprickor uppstått inom bourgeoisien i USA, där delar av etablissemangen strävar efter ett slags ”progressiv nyliberalism” som är för vissa rättigheter för kvinnornas vidkommande, HBTQ-gemenskapen, osv, och som utmanas av en framväxande nyfascistisk eller proto-fascistisk riktning, vars strategi går ut på att ta över staten och undergräva demokratiska institutioner. Inom det ramverket försöker Lula omvandla Brasilien till någon form av kontra-hegemon.

Det är viktigt att ha klart för sig att Bolsonaro under sina fyra år vid makten förvandlade Brasilien till en paria på den internationella arenan. Han lämnades regelbundet ute i kylan vid internationella sammankomster och sågs som en pajas, en clown. Det är också viktigt att ha klart för sig att Bolsonaros regering var en av Putins största anhängare. Bara två veckor innan kriget började var Bolsonaro i Moskva hos Putin och under Bolsonaro tog Brasilien aldrig i FN avstånd från kriget.

Jämfört med Bolsonaro ses Lula som en fläkt av frisk luft. Lulas återkomst till makten väckte med rätta förväntningar för han hade alltid varit en mycket begåvad statschef som försökte främja multilateralism och diplomati inom den Globala södern och med en sammanhållen vision om en värld av fred och demokrati. Den visionen finns också hos Itamaraty [Brasiliens utrikesminister], som har lång erfarenhet av den sortens utrikespolitik, även om den traditionen inte är lika väl förankrad som exempelvis i Mexiko. När det handlar om internationella mänskliga rättigheter har Brasilien, alltsedan diktaturens fall, en tradition av progressiva ställningstaganden i frågor som erkännande av Palestina, att motsätta sig krig och stödja migranters rättigheter.

På den internationella arenan ses Lula alltjämt som en elitpelare, men han har inte samma anseende som tidigare. Dessutom har han ännu inte förstått det nya globala läget. Hans synsätt har legat i frysen sedan den tid han senast satt vid makten och har inte anpassats till de förändringar som skett därefter, framför allt inte när det gäller den ökade inom-imperialistiska rivaliteten mellan USA och Kina, som framgår av det krig om mikrochips och valuta som pågår mellan de båda.

Detta har fått Lula att utöva en motsägelsefull roll på den internationella arenan. Å ena sidan väcker Lulas uttalanden om Ukraina sympati för att han tar upp frågan om fred. Men å andra sidan har hans uttalanden tenderat att vara ganska vaga och oklara. Vidare har han hittills inte förmått möta folks förväntningar; i stället har han bidragit till att skapa mer kris och oklarhet, till exempel genom att välkomna den ryske utrikesministern Sergej Lavrov till Brasilien. Medan Bolsonaro tidigare direkt backade upp Putin – vilket är obegripligt för de ”campister” som ser Putin som en slags antiimperialist¹ – stöttar Lula idag Putin indirekt.

Ja, vad är då att säga om Lulas plan?

När det gäller fredsplaner har ju till och med Putin sin egen ”fredsplan”, som skulle tillåta Ryssland att fortsätta ockupera ukrainskt territorium. Men det är inte någon fredsplan att ta på allvar; den är inte ens en utgångspunkt för att inleda förhandlingar.

I Brasilien väntar alla fortfarande på att få veta vad Lulas fredsgrupp och fredsplan kan komma att likna, men hittills har han inte gått längre än till ord och, dessvärre, har de orden i allmänhet inte bidragit till att öppna vägen till en rättvis fred.

Men Lulas grundläggande idé om förhandlingar är bra, eller hur?

I krig är förhandlingar inte bara något positivt, utan nödvändigt. I moderna krig försiggår konflikten med nödvändighet på två fronter: i skyttegravar och krigsskådeplatser, och på den diplomatiska arenan. Däri ligger inget nytt. Det förekom en stor debatt inom arbetarrörelsen i frågan om förhandlingar när bolsjevikerna tog makten 1917 och kort efteråt undertecknade avtalet i Brest-Litovsk [ett fredsfördrag med centralmakterna som gjorde slut på Rysslands deltagande i första världskriget]. Frågan var föremål för het debatt i månader bland bolsjevikerna, men till sist fanns inget annat alternativ än att sätta sig vid förhandlingsbordet mitt under ett krig som redan malt på i flera år.

Förhandlingar är således oundvikliga och nödvändiga under ett krig, i synnerhet när kriget hamnat i ett dödläge liknande det vi har i Ukraina för närvarande, där å ena sidan den ryska armén lidit svåra förluster och ukrainarna å den andra tvingas hantera den enorma förstörelse kriget orsakat dem, framför allt den elektriska infrastrukturen, som utsatts för oupphörliga

---

¹ Detta tyder på att de brasilianska ”campisterna” har en minst sagt grumlig uppfattning om vilket slags stat dagens Ryssland är. Att Bolsonaro stödde Putin berodde inte på att han ansåg honom vara ”antiimperialist” utan på att Putin, liksom Bolsonaro, står för en högerextremistisk politik. Precis samma anledning som fick Trump att gilla Putin. / MF

ryska attacker i syfte att försvaga folkets vilja till motstånd. Idag i Ukraina finns inget tydligt slut på kriget i sikte, i varje fall inte på kort sikt. Det finns förhoppningar om att en ny ukrainsk motoffensiv skulle kunna ändra på läget, men det finns inga garantier för det. I ett krig med den prägeln är förhandlingar inte bara nödvändiga, utan också oundvikliga. Jag tror att Zelenskyj är inriktad på någon form av förhandlingar och även Putin, på sitt sätt. Det är också Kinas president Xi Jinping eftersom faktum ju är att resultatet av detta krig kommer att påverka den allmänna geopolitiska krisen för imperialismen.

Men vi kan också säga att inte alla förhandlingar är endera bra eller dåliga. Vi måste se bortom adjektiven och till objektiven. Till exempel skulle förhandlingar där Putin går med på att lämna Ukraina vara ett steg framåt och utgöra en stor seger för demokratin. Men förhandlingar som leder till en fred på kyrkogården, till en nedfryst konflikt, skulle vara lika med nederlag för Ukraina och inte bara en temporär seger för Putin, utan en in blanco-check för en person som öppet sagt sig vara bred att använda kärnvapen och därmed öppnat dörren till ett mycket farligt scenario. Utifrån detta, samtidigt som vi förstår den allmänna positiva stämning som råder till förmån för fred och för slut på ett krig som lett till stigande priser och gjort arbetarnas liv besvärligare överallt, anser vi att krav på förhandlingar utan innehåll, att föreslå förhandlingar i största allmänhet, gör mer skada än nytta.

Kort sagt ser vi positivt på att Lula utnyttjar sin prestige och sin statsmannastatus, som någon med gott anseende i den Globala södern och där ses som demokrat, till att försöka hitta en fredsplan för Ukraina. Men alla planer som vill tvinga Ukraina att kapitulera är ett steg bakåt.

Och så till frågan om vapen? Lula har öppet vägrat att förse Ukraina med vapen och kritiserat USA för att förlänga kriget genom vapenleveranser till Ukraina ...

Till att börja med är det uppenbart att detta är en strid mellan icke jämbördiga parter och att Ukraina, därför, har rätt att be om vapen för att kunna slå tillbaka invasionen. Detta är inte bara en socialistisk inställning utan en grundläggande rättighet enligt internationell rätt: ett land som invaderats har rätt att göra motstånd på alla sätt man kan.

Givetvis går det inte att blunda för den roll Nato och USA-imperialismen spelar i världen. Och det är ingen överraskning att denna fråga [om Natos vapenleveranser till Ukraina] skapat förvirring. I nära ett sekel har USA-imperialismen på global nivå haft huvudrollen när det gäller att starta krig, förtrycka människor och stödja diktatur, också i Brasilien. Av det skälet ingår det i vårt DNA att vara mot USA-imperialismen. Denna korrekta känsla förklarar, delvis, Lulas syn på vapen till Ukraina. Dessvärre försöker "campiserna" utnyttja denna äkta och korrekta känsla genom att sätta likhetstecken mellan Natos tidigare interventioner och den roll man nu spelar i Ukraina – vilket helt uppenbart inte går – till att mobilisera stöd för den ryska imperialismen.

Men det är också viktigt att notera att Brasilien ju inte har någon egentlig tradition av att skicka vapen eller trupper utomlands. Brasilien har ingen militär styrka kapabel att verkligen bistå Ukraina. I realiteten har Brasiliens militära insatser i allmänhet varit mycket blygsamma och den största, som skedde under Lulas första period vid makten då trupper skickades som förment "fredsbevarande" till Haiti, blev en total katastrof. Vi var starkt emot den insatsen från allra första början.

Frågan om vapenleveranser är därför inte särskilt relevant i Brasilien med tanke på storleken av Brasiliens försvar. Den avgörande frågan för oss är hur Lula utnyttjar sitt anseende till att driva på för förhandlingar på ett sätt som skapar mer förvirring bland folk om Putins syften och därmed indirekt blir till ett stöd för Putin.

Lulas initiativ är uppenbart ett uttryck för hans allmänna vision om Brasiliens utrikespolitik. Hur ska man egentligen förstå den utrikespolitiken?

Det är en fråga som kräver mer arbete och debatt. Men jag anser det finnas två frågor som vi måste skilja ut. När Lula under sin första tid vid makten försökte befrämja en multipolär värld skedde det i en kontext av pågående politiska processer som försökte bryta sig loss från de mer hårdhänta former av nyliberalism som påtvingats Latinamerika. Bra initiativ, som Söders Bank, inleddes då: så även Alba [Bolivarianska Alternativet för Folken i Vårt Amerika], ett projekt som inte Lula låg bakom, utan den första generationen av vad vi kan kalla Bolivarianska regeringar – Hugo Chávez i Venezuela, Eva Morales i Bolivia, Rafael Correa i Ecuador – även om de också försökte få med mer moderata delar. I det kaos som uppstått i världen efter Berlinmurens fall var initiativet att aktivt främja multipolaritet vid den tiden i sig positivt.

Men därefter har två viktiga förändringar inträffat. Den första är att Kina etablerat sig som imperialistiskt. Det handlar inte längre bara om en fråga om geopolitisk multipolaritet, utan om ekonomiska intressen som gör att Kina hamnar i direkt konkurrens med USA. Vi talar inte längre bara om att skapa politiska allianser, som Chávez gjorde. Dagens Kina är inte längre bara en tillfällig allierad, utan en imperialistisk makt med egna strategiska intressen och olycksbådande mål, som satsningen på en aggressiv politik av utvinning av naturtillgångar i Latinamerika. Brasilien idag genomgår en process av återgång till råvaruproduktion i vår ekonomi, med stora jordägare, i många fall uppbackade av kinesiska bolag inriktade på att styra produktionen mot exportinriktade varor. Detta har fått matpriserna lokalt att stiga brant. Detta är således den första viktiga förändringen: Kina har etablerat sig som en icke hegemonisk imperialistisk makt som konkurrerar med USA-bolag på marknaderna i beroende länder. På grund av Kinas roll i dagens värld har vi inte att göra med ett försök att skapa en harmonisk allians, utan i stället med en imperialistisk relation baserad på rovlystnad.

Den andra frågan, som är mer komplex, är att vi idag förutom frågan om relationerna mellan imperialistiska, semi-perifera och perifera stater också ser en uppgång för en extremhöger som tagit makten i en rad stater och som regeringar som inte är lierade med den strömningen måste hantera politiskt. Världsläget går inte bara att förstå utifrån det allmänna geopolitiska ramverket med inom-imperialistiska konflikter – vi måste också ta upp kampen mot framväxten av en bred neo-fascistisk politisk strömning globalt, när vi ska bygga allianser. Josef Stalin var ett kriminellt monster, men han gjorde rätt när han skapade allianser med demokratiska allierade krafter i kampen mot nazismen. Jag tror inte att vi är på väg mot ett krig av samma karaktär som andra världskriget, men vi får inte blunda för denna extremhöger och bara betrakta världen ur perspektivet av inom-imperialistisk rivalitet.

Vi står inför en mycket komplex situation med två internationella skiljelinjer: vi har den inom-imperialistiska konflikten, som håller på att intensifieras och där det inte finns någon progressiv imperialistisk sida, och vi har kampen för demokrati, med alla dess begränsningar, mot diktaturer och fascism och den måste den socialistiska vänstern ägna mer tid och tanke åt. Men utifrån detta har Lula anledning att vara mycket försiktig när han försöker utveckla en utrikespolitik byggd på multipolaritet. Samtidigt måste han vara en allierad i den globala kampen mot extremhögern. Det är nödvändigt för vi har regeringar i Latinamerika som behöver stöd, som Gustavo Petros i Colombia, som för närvarande står inför inhemska utmaningar från extremhögern. Men Lula har inte gjort det på grund av de kapitalistiska intressen hans regering värnar om. I Peru stödde Lulas regering också med vapen den illegitima regering som uppstod ur den USA-stödda parlamentariska kuppen mot en demokratiskt vald president och där protester sedan brutalt slogs ned. Vi i MES och PSOL kritiserade Lula skarpt för att ha varit med om att stödja Dina Boluartes högerregering i Peru. Men tack vare våra protester meddelade regeringen nyligen att man inte längre skulle sälja vapen till Peru, men detta med att sälja vapen till en regim som slår ned dem som protesterar mot en kupp, plus en del andra långt ifrån progressiva ställningstaganden i regionen, är inte

vad många väntat sig av Lula.

Du talar om dessa båda skiljelinjer. Kanske skär de linjerna varandra allra tydligast, och med all den komplexitet som följer, i fallet Brics (Alliansen mellan Brasilien, Ryssland, Indien, Kina och Sydafrika), som ju Lula lyfter fram som en positiv aktör för multipolaritet ...

Som allt annat präglas Brics av de båda motsättningarna. Vi har exempelvis den indiska regeringen, som ju är en del av Brics, men som styrs av en extremhöger som hänsynslöst slår ned på oppositionella och lokala bonderörelser.² Nästgårds, i Pakistan, har vi en geopolitisk tvist där USA-imperialismen anklagar Imran Khans regering, en auktoritär kapitalistisk regering men som inte är lierad med USA, för att ställa in sig med Kina. Vi har alltså både inom-imperialistisk konkurrens och kamp mellan demokrati och extremhöger.

Problemet är att Lula behållit samma syn på Brics som han hade för 10-15 år sedan. Men sedan dess har extremhögern börjat vinna terräng vilket lett till nya allianser. Och ytterligare kaos kommer att leda till andra allianser. Här får vänstern inte förlora någon av motsättningarna ur sikte. Om vi bara ser världen som delad mellan demokrati och fascism och blundar för inom-imperialistiska konflikter kommer vi inte att kunna förklara frågan om Taiwan. Vi får heller inte blunda för extremhögern och vägra strunta i det lågintensiva kulturella och politiska krig som tornar upp sig vid horisonten. Vänstern talar mycket om geopolitik men inte tillräckligt om kampen mot extremhögern, som skapat sig en bas bland evangeliskt kristna, delar av militären, osv. Vi inom vänstern behöver en kollektiv debatt om hur vi bäst ska kunna ta oss an denna extremhöger.

Översättning: *Björn Erik Rosin*

Lästips

Michael Löwy: [Brasiliens arbetarparti \(PT\) & socialismen](#) (1991)

Perry Anderson: [Kris i Brasilien](#) (2016)

Federico Fuentes: [Nya högern i Latinamerika, "campism" och vänstern får sluta vara så "hipster"](#) (december 2022)

Om vänstern och Ukrainakriget:

Achain Vanaik: [Vänsterns splittring i Ukraina-frågan](#) (december 2022)

Bill Fletcher, Jr & Elly Leary: [Hitta rätt inom vänsterns debatt om Ukraina](#) (december 2022)

---

² Den indiska regeringen domineras av det reaktionära hindunationalistiska partiet *Bharatiya Janata Party* (Indiska folkpartiet). Premiärminister är sedan 2014 Narendra Modi.